Ч. 251. Середа 5 (18) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї в Австриї і на Угорщині. — Чутка про заговір в Болгариї.)

Нині розпочинають ся засїданя палати послів Ради державної, а після віденьских дневників стануть на порядку дневнім слідуючі справи: Провізория буджетова на 6 місяців; уповажнене до заключеня провізорично угоди торговельної з Італією; тимчасова угода торговельна з Мехіком, новий закон в справі войскових такс; предложене о будовах зелізниць льокальних, проект викупна угорско-галицких зелізниць і наконець закони в справі цукровій та заведене т. зв. „сіртакси“.

Невесело представляє ся теперішна ситуация парляментарна. Під впливом подій на Угорщині вернули посли австрийского парляменту, можна би сказати з новими плянами до Відня. Жаданя Мадярів в справі войсковій піддали й в Австриї гадку, що треба народам упімнути ся і о свої права в армії, а в слід за тим виринути й инші жаданя. Ситуация на Угорщині ослабила і становище правительства в Австриї, а се знов збільшило у декотрих народів надію, що в теперішній порі дасть ся може неодно лекше узискати, як коли небудь инде і може не зараз лучить ся другий раз така сама або й ліпша догідна хвиля. З того становища виходять здає ся Чехи і задумують вже з першим засїданем розпочати обструкцию. З другої же сторони — як доносить „Konservat. Korr.“ — хотять Чехи насамперед завести переговори з февдалами, Поляками і полудневими Славянами в справі утвореня парляментарної більшости, котра би мала передовсім на цїли повалити (?!) теперішне правительство. Аж коли би тоті переговори не удали ся, взяли би ся Чехи до обструкциї. Після ще иншої версиї Чехи поки що зовсїм не будуть вести обструкциї, а коли би й прийшло до обструкциї, то она не буде довга, бо Молодо-Чехи прийшли до того переконаня, що обструкциєю не можна нічого узискати.

Словінцї задивили ся на Мадярів і ставлять тепер в справі войсковій такі самі жаданя. Як би мали сповнити ся бажаня орґану словіньско-католицко-народної партиї „Словенец“, то Словінцї станули би зовсїм самостійно, подібно як і Мадяри, а що перед тим мусїли би хиба скорше осягнути то само Чехи, то виходить на таке, що австрийска монархія мусїла би бути поділена на окремі краї коронні — гадка, яка щораз більший зискує ґрунт для себе і містить ся коротко в жаданю федеративної Австриї.

Та й на Угорщині ситуация представляє ся не конче рожево. Нове правительство може повеличати ся хиба лиш тим успіхом, що на вчерашне засїдане була поставлена на порядок дневний знову справа контінґенту рекрутів, але велике питане, чи той закон буде до дня 23 с. м. ухвалений, бо обструкция постановила тепер з цїлої сили робити перешкоди. Постановлено вже не лиш говорити по кілька годин, але й виробляти стукотом і криком такі галабурди, щоби палата послів не могла ніяк радити. Таку саму галабурду постановлено робити підчас виборів до делеґаций. Взагалі в кругах правительственних на Угорщині настало досить значне занепокоєне.

Перед кількома днями принесли були віденьскі ґазети вістку, що в Софії правительственні круги впали на слїди якогось заговору войскового, котрий мали зробити болгарскі і сербскі офіцири в тій цїли, щоби з весною спонукати болгарске і сербске правительство до війни з Туреччиною. Таку саму вість подає тепер також і берлиньска Post, котра так доносить:

Від кількох місяців ведуть ся тайні переговори межи білградскими заговірниками а болгарскими офіцирами, котрі мають на цїли якусь

5

ЗБИРАЧКА ОЛИВОК.

Кретийске оповідане.

(З новогрецкого — Арґіріса Ефталіотіса).

(Дальше).

VIII.

В ясних промінях місяця, серед потопи сьвітла, в якій купали ся вкриті лїсом гірскі узбоча, у воздусї, що лагідно та мягко повівав з долини, при звуках дзвінків, якими видзвонювали довкола на полонинах череди худоби, там хотїло ся жити під голим небом і чути, що чоловік тїшить ся побутом на сьвіті, хотїло ся простягнутись на земли і потонути в розкішних мріях. Однак — се також прикмета сільского житя — тоті люди не любують ся в колискових піснях природи, они глядять на єї гарні форми неначе дївчина на свою відкриту красу в зеркалї: она належить до неї нині і завтра. Очивидно, она подивляє з гордостию свою красу і тихо радїє нею, бо нею здобуде собі може жениха. Але задля неї чейже не буде дуріти і тратити по ночах сон. Се вже річ любчика. Так само з природою. Маляр або поет може подивляти єї чарівну красу та упивати ся нею до нестями, сільский парень вдоволений, коли має своє вино, свої пісні, свою розмову і свою рушницю; за те він проміняє всї роскоші села. Они єму так в голові, як те, що єго тїло подібне часом до статуї.

З Дімітрієм було ще гірше. Скулений, з викривленим лицем, з диким зором, як самотний опир, так скрадав ся він серед тої краси. Від часу до часу звертав мутні очи до оливних піль. Раз, кілька кроків перед своїм домом, зупинив ся. Пробурмотїв щось під носом, щось куйовдило ся в єго мозку, що божеволїв із заздрости — заздрости, тричи гіршої від любовної, бо не знає ні хвильки забутя та спокою. Як хижий звір, що вжер ся ненаситно в єго нутро, так гризла єго думка, що єму зрабували раз на завсїгди родинну честь, котру єго родичі і предки здобули кровю свого серця, а тут приходить такий поганець і руйнує єї до самих основ! І серед такої несказаної ганьби випихає ся сьвящеників та дияконів, щоби закривали єї удаваними потїхами та горівкою! На саму думку про се стає він падлюкою!

Рушив опять з місця і як злодій скрадав ся до своєї хати. Ще сьвітило ся, стара свекра сиділа в кухни при блеску огня. Одинокою людиною, що знала добре єго вдачу і вміла подекуди нею кермувати, була та стара. Дімітрі шанував стару Фросу, може й боян ся єї трохи. Але нехай грозить борба та смерть, він мусить порадити ся старої, заким рішить ся на діло. Бо що она сказала, мало, мовляв, руки та ноги.

Тітка Фроса дізнала ся того дня також про погану історию. Знала й про заходи о. Харалямбоса. Сьвященик зайшов навіть вперед до неї, коли глядав за Дімітрієм, щоби пояснити єму як слїд діло. І припускаючи, що стара знала про се вже скорше, хотїв щось видумати, щоби лише запобічи. Дімітрі війшов до середини як злодій і прикинув ся як мала дитина: нема нічого і все в порядку.

— А чи повертаючи, ти був у Васілїки? — спитала стара.

— Був і ще раз піду — відповів, напів брешучи, а напів говорячи правду, щоби лише о годину скорше увільнити ся від злишного балаканя. Що шкодило єму збрехати! Ціле своє житє уважав великою брехнею. Кождий, почавши від сьвященика, старав ся переконати єго в фальшивий спосіб, що єго честь блестить ще високо, між тим коли він знав, що она скинена в болото.

IX.

Усїв при столї і удавав, що їсть та пє, щоби лише проминув вечер. Говорили про домові справи, а коли надійшла північ, просив стару, щоби постелила єму в комнаті на горі, бо там при отвертім вікні може покине єго біль голови.

По півночи спочивав цїлий дім: стара коло служниць, Дімітрі на горі, але простягнений лише на накривалї, в одежи, так як був. Де єму до спаня! Скоро лише почув на долї правильний хропіт, зірвав ся, підійшов на пальцях до вікна і усїв. Закурив собі папіроску і глядів на сьвіт. Село, за дня таке оживлене, лежало о тій порі як кладовище. Місяць зайшов також, а всеж таки мож було розріжнити поодинокі частини околиці, оливні дерева від зеленої рівнини, скали від корчів. Гірскі хребти зарисовували ся між тим всїм

военну акцию хоч би й проти волї обох правительств. В тій цїли утворено навіть два кокомітети, в Білградї і Софії, котрі мають старати ся о то, щоби межи обома державами прийшло до союза, і в тій цїли мають видавати спільний орґан в Білградї і Софії під заголовком „Союз“. Акция сягнула вже так глубоко в болгарску армію, що навіть визначено вже ті полки, котрі мали би впасти до Туреччини. Правительство князя було длятого вимушене зробити нешкідливими дуже богато офіцирів — кажуть, що 46 до 75 — в той спосіб, що тих офіцирів або зовсім увільнено з войска, або перенесено а навіть арештовано. Допись кінчить ся тим, що каже, що положенє на Балканї есть тепер далеко поважнїйше як коли небудь. Коли би державам не удало ся через зимові місяцї завести основне успокоенє в Македонії, то з весною запалить ся цїлий славяньский Балкан. Князя Фердинанда до тої пори скинуть з престола а в Болгариї будуть заговірники так само мати всю власть в своїх руках як в Сербії.

І дїйстно, з Софії потверджують ту вість, але кажуть, що она відносить ся до тих молодих офіцирів, що походять з Македонії, а котрі хотїли конче довести до якогось пограничного конфлїкту з Туреччиною. Міністер війни перенїс длятого 140 офіцирів почавши від капітана в ріжні сторони краю. Заговір той не був вимірений против князя. — Так доносять з урядового жерела. Однакож річ дуже імовірна, що заговір мав на оцї і самого князя, так само як і на убийства в Білградї вплинула безперечно загальна ситуация на Балканї.

Новинки.

Львів дня 17-го падолиста 1903.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт перенесла почтового асистента Кар. Корницкого з Рави рускої до Нового Санча.

— **П. Ґуст. Мавтнер,** ц. к. радник Двора, що від кільканайцятьох лїт стояв на чолї президияльного бюра ц. к. Намістництва, обіймив з вчерашним днем апробату кількох департаментів Намістництва, полишаючи дотеперішне становище, на котрім працював довгі лїта з пожертвованем сил і здоровля, а великим пожитком для краю і Держави. В честь п. Мавтнера відбув ся в суботу у Є. Е. п. Намістника обід, на котрий одержали запрошенє радники Двора і Намістництва, радники будівництва, директор рахункового департаменту п. Комарницкий, кількох старостів і инших урядників Намістництва. В часї обіду піднїс Є. Е. п. Намістник тоаст в честь п. Мавтнера. Вчера перед полуднем прощали п. Мавтнера теперішні і бувші урядники Президиї Намістництва. В їх імени виголосив горячу промову радник Намістництва п. Корженьовский, за котру п. Мавтнер сердечно подякував.

— **Радник Намістництва п. Вяч. Залеский** прибув з Відня до Львова і обіймив вчера як шеф президияльного бюра Намістництва урядованє.

— **Торжественне посьвященє і відкрите двох народних шкіл у Львові,** а то школи ім. Кордецкого на Янівскім і сьв. Антонїя на Личакові, відбуло ся вчера перед полуднем. В торжестві відкритя школи ім. Кордецкого взяв участь між иншими також Є. Е. п. Намістник.

— **Касу задаткову,** товариство зареєстроване з обмеженою порукою, отворено в Камінцї стр. з днем 10 с. м. в домі п. Михайла Панькова. До ради надзираючої палежать др. В. Ступницкий як предсїдатель, Ю. Федусевич як секретар, а в склад дирекциї увійшли: о. М. Цегельский, др. Яців і М. Паньків. Каса удїляе позички на 7% і приймає вкладки ощадности на $4^1/_2$% кождого дня з виймком недїль і сьвят рано від 9—12 год. і по полудни від 3—5 год.

— **Практичний курс науковий** для касиєрів і членів заряду Спілок ощадности і позичок, устроює з порученя видїлу краєвого бюра патронату для кас Райфайзеньских. Той курс відбуде ся у Львові в часї від 7 до 19 грудня с. р. Поданя треба вносити до дня 28 с. м. до бюра Патронату в Видїлї краєвім.

— **Пригода на зелїзници.** З Нового Торга доносять: В пятницю дня 13 с. м. займив ся на тамошнім двірци зелїзничім з невислїдженої покищо причини етер, коли его з поїзду переносили до магазину. В наслїдок вибуху попекли ся на лици і руках зворотничий Михайло Крока і зелїзничий робітник Казимир Лїтка. Першої помочи удїлив попареним тамошний лїкар др. Лянґзам. На щастє вспіла зелїзнича служба ще в час відчепити горіючий віз, а то могло прийти до більшого пожару, бо в кількох ваґонах того самого поїзду везено нафту.

— **Концерт в честь бл. п. Сидора Воробкевича,** устроений „Рускою Бесїдою“ і „Буковиньским Бояном“ в Чернівцях в сали Музичного товариства — як доносять — випав величаво. Велику салю заповнили битком черновецкі Русини та делеґати з цїлої Буковини. З Галичини прибули два відпоручники львівского „Сокола“: голова Альфред Будзиновский і видїловий п. Сембратович в сокільских строях. Концерт почав ся промовою проф. д-ра Маковея про заслуги пок. Воробкевича. Перед другою точкою проґрами, в якій мужеский хор відсьпівав марш „Со сьвятими упокой“, композициї пок. С. Воробкевича, забрав слово голова „Бояна“ п. Л. Левицкий і пояснив, що сей марш найдено аж по смерти Воробкевича між его паперами і тому не можна було сповнити волї Покійника, аби відсьпівати сей марш на его похоронах. По сих словах всї присутні стоячки вислухали виконаня „Буковиньским Бояном“ сего величавого а трогаючого твору покійного композитора. Прочі точки проґрами випали вельми гарно. По концертї відбув ся в тій самій сали комерс, на якім промовляв голова концертового комітету інспектор Омелян Попович, витаючи галицких гостий, а у відповідь забирав слово п. Будзиновский.

дуже виразно, а понад ними сяло зьвіздисте небо безчисленними сьвітилами. В селї піяв лише оден когут.

— Де тепер злобні язики і в яких снах они тепер колять? — говорив до себе.

Відтак положив ся опять і пробував заснути. Попав наче в приголомшенє, в стан, що був радше зоренем як спанем; і місто снів перед его очима снували ся предмети і образи, які бачив або чув про них за дня. Бачив Панаґоса з Васілїкою в еї спальни серед вечірного сумерку, а стара Марія, здитинїла мати, думала, що се Міхаліс! Єго облив грубими каплями піт. Пізнїйше бачив забаву, бачив, як Міхаліс, пяний як ніч, клав свої гроші без застанови на карти, як стрункий Панаґос держав кріпко в танци руку Васілїки і як она безлично, демонїчно, з пристрастним пожаданєм повівала хустиною, як кружляючи, вигнула стан, филювала буйними грудьми, обсипала горячим віддихом свого любчика — і як довкола стояли люди і придивляли ся, прислухували ся, мало зі сьміху не пукали і дивували ся, не так дурноватому Міхалїсови, як его второпному братови Дімітрієви, що не прибіг та не зробив публичній соблазни конець.

Під тим страшним, безмежним тягарем бачив о. Харалямбоса, як благословить евангелієм гріх, як слухає брехні Панаґоса, овиває ей своєю накидкою, і як опісля прибігає сюди, щоби подати еї Дімітрієви в видї потіхи!

А на сам конець явив ся вечір в гостинници; як цїле село глядить на них та бурмоче, як ему із сорому відпадає лице, і як они підходять до Міхалини та опять заводять гульбу, місто обуритись на неї, що згубила свою честь....

— Ах! — крикнув нагло при сїй страшній думцї і на свій голос отямив ся.

— То не є житє, оно пропало! — пробурмотів до себе і підвів ся, щоби подивити ся на годину.

Когути піяли від одного кінця села до другого, а на сходї почало свитати. Цїлі години мусів так пролежати, не знаючи про се. Викурив ще одну папіроску і незабаром усьміхнуло ся рожеве небо і червоноволотисте узгірє. Денеде роздали ся голоси робітників, що збирали ся до денної працї, та жінок, що готовили їм їсти.

Дімітрі зняв із стїни рушницю, встромив за пояс пістолю та ніж, овинув голову сукном і зійшов сходами на діл. Не голений від недїлї, з очима підпухлими від неспаня, виглядав як нічний злодій.

Перейшов просто попри хату Міхаліса, і стрінувши на дворі наймита, що рубав дрова для Міхалини, післав его закликати брата.

— Алеж, пане! — відповів наймит, озираючи довкола воздух, начеб хотїв сказати, що ще добре не розвиднїло ся.

— Скажи ему нехай вийде, підемо на лови.

Ще одна папіроска і явив ся Міхаліс з рушницею на плечах.

— На чарку кави, брате! Вступи на хвильку! Васілїка вже запалила.

— Ходїм тепер, коли добрі лови; потім, як вернемо, можемо напити ся.

— Про мене, ходїм.

Вибрали ся в напрямі оливних піль. Та замість іти звичайною стежкою до кінця, Дімітрі скрутив під горою на право.

— Дякую! — каже Міхаліс. — Куди, під саму гору?

— Ходи лиш за мною, побачиш. Той куток я виглядів вчера.

Драпали ся добрий шмат під гору. Нараз опинили ся на малій полянцї серед скал.

— Сїдай — сказав Дімітрі. — Незадовго надійде Панаґос. Ти знаєш, коли зачинає ся робота при оливах. Він піде до своїх робітників. Тамтуди, о, мусить перейти. Привитаєш его кулею, і наша честь уратована.

— Дімітрі! — скрикнув Міхаліс з жахом. Потім додав немов благально:

— Май розум, братчику!

— Ах, братчику, ти лиш умієш: братчику! — озьвав ся Дімітрі. — Нам зрабували честь, ось на се лїкарство. — І вказав на рушницю.

— Алеж я казав тобі ще вчера, що се неправда....

— Правда, чи неправда! Застріль его або... я застрілю тебе! — виціди Дімітрі різким, охриплим голосом і добув зза пояса пістолю.

Не про пістолю, анї про своє житє думав тепер Міхаліс. Він думав про свою Васілїку, безневинну жінку, котрої він нинї, спішачись на улицю до брата, навіть не поздоровив.

Міхаліс стояв як мармурова скала, начеб Дімітрі зачарував его своїм холодним, нелюдским голосом. Він, що не бояв ся стати на Турка, наполохав ся тепер погрозою брата, втратив голову і попав в розпучливу борбу із собою, кого має жертвувати: себе і жінку, чи свого сердешного Панаґоса, моторного хлопця, котрим журив ся до передвчера як батько, щоби не дістав ся в кіґтї збирачки оливок і котрий его послухав. А тепер якже се можливе....

І коли ті гадки майнули стрілою крізь его мозок, почули ся позаду кроки — се був Панаґос.

Міхаліс обернув ся до Дімітрия, що сховав ся за камінь. Але бачив его страшний погляд, чув нїмі погрози. І схилившись поза другий камінь, зложив ся до рушницї і випалив. Потім повалив ся сам на груди, так сильно заболїло его серце. Єму здавало ся, що положив себе самого трупом.

Коли трохи відотхнув і отямив ся, повів довкола оком і побачив, що Дімітрия нема. Спершу не знав, куди він подів ся. Тому підвів ся на ноги, щоби глянути на стежку, і тодї побачив голову нещасного Панаґоса відрізану від кадовба а недалеко Дімітрия, що драпав ся назад під гору.

— Тепер можемо іти до Васілїки і напити ся кави — сказав утомлений, коли вернув назад. — Але ходїм крізь ті корчі, може ще що уполюємо. Твоїм Панаґосом нехай клопочуть ся Турки, котрі відрубали ему голову.

Завим наспіла пора, коли робітники виходять в поле, оба брати вертали з другого кінця села, з кількома бекасами в руцї.

— Звичайні загальні збори тов. „Основа“ слухачів політехніки у Львові, відбудуть ся в суботу дня 21 падолиста 1903 р. о год. 2-ій пополудни в льокали товариства. Порядок нарад: 1. відчитане протоколу з попередних загальних зборів, 2. справозданя: а) виділу, б) комісиї контрольної, 3. вибір виділу, 4. внесеня і інтерпеляциї.

— З Бережан пишуть: Дня 14 с. м. зачав ся відчитовий сезон, устроюваний тов. „Жіноча Громада“. Перший відчит мав др. Бобяк. — З причини пошестних недуг шкарлятини і тифу замкнено знов аж до 1 грудня народну школу, а заходить обава, що Рада шкільна замкне і низшу ґімназию. Помір дітий великий. Нема майже дому, де би не було хорого, а шпиталь так переповнений, що хорі задля недостатку місця лежать на підлогах. Щоденно умирає пересічно 5—7 дітий.

— Дяки сокальского повіта. На день 6 с. м. були скликані збори дяків з сокальского повіта, щоби нарадити ся над поліпшенем долі дяків. На жаль явило ся таке мале число участників, що збори не відбули ся. Завязавший ся тіснійший комітет відзиває ся до всіх дяків з деканатів сокальского, белзкого і варяжского, щоби з огляду на долю своїх дітий і вдів, зібрали ся доконче всї на другі орґанїзацийні довірочні збори, котрі відбудуть ся дня 1 грудня с. р. о год. 2-ій по полудни в сали міщаньского касина в Сокали. Порядок дневний: О 10 год. відправить ся служба Божа, відтак в означенім часї: 1. Засноване філії або аґентури дяківского товариства, 2. Вибір членів виділу, 3. Вписи членів і вплата вкладок, 4. Внесеня поодиноких членів. Просить ся дуже Всечесне Духовеньство всїх трех деканатів, прихильне нашій незавидній дяківскій доли, прибути ласкаво на сї збори, а взглядно доконче вислати своїх дяків. За комітет: *Александер Гнатюк*, дяк в Угринові.

— Дороге ухо. Один новойоркский лікар глядає здорового і сильного мужчини (або жінки), котрий хотів би продати своє ухо. Ціну купна означає на 24.000 К. Именно той лікар має богатого пацієнта, котрий в часї побуту на „диким“ заході стратив в якийсь спосіб одно ухо, а хоче конечно мати два. На случай, як би найшов ся хтось, що згодив би ся на продаж свого уха, відбуде ся тодї ось-така операция: Ухо здорового перетне ся до половини від насади і пришие ся до голови пацієнта. Таким чином повстане нове видане „сиямских братів“ на сїм днів т. є. на час, в якім перешите ухо повинно прирости до голови нового властителя. Коли би тая операция не повела ся, т. є. коли би по сїмох днях продане ухо не хотїло війти в орґанїзм безухого добродїя, зверне ся оно назад властителеви і вістане пришите на давнім місци. Але і в такім случаю одержить він умовлену нагороду. — Отже зараз на другий день по тім оголошеню явило ся у згаданого лікаря звиж 400 охочих до продажи тої части свого тїла. Були то самі мужчини в виїмком одної Анґлїйки, що просила лікаря зі сльозами в очах, аби увзгляднив єї просьбу. Лікар мав вибрати кандидата в неділю, а нинї, в понеділок, мала відбути ся операция. Льондоньска часопись Daily Mail, котра також подала була го оголошене, одержала зголошеня кількадесятьох осіб, котрі заявили охоту поїхати на власний кошт до Нового Йорку, аби лиш так користно продати ухо.

— Самоубийство. В недїлю по полудни найдено на Вулецкій горі у Львові трупа 50-лїтної женщини з перерізаною жилою на лївій руцї. Побіч трупа лежав кошик, бритва, фляшка з терпентиною і закровавлена хустина. На трупі не найдено ніяких слідів насильної смерти, а лікар сконстатував, що покійна померла в наслідок упливу крови по розрізаню жили. Хто була самоубийниця, поки що не звісно.

— Самоубийство техніка. В суботу коло 10-тої години рано скочив з II. поверха будинку політехніки у Львові на подвіре технік Генрик Садовский і погиб на місци. Причиною самоубийства було роздражнене нервове з причини злого успіху при іспиті. Именно в суботу рано сідав Садовский другий раз до іспиту і перепав. Безпосередно по тім кинув ся з вікна другого поверха. Перед тим написав нещастний на картцї слова: „Не маю жалю до нікого.“ Страшне самоубийство бачили случайно стоячі в инших вікнах будинку товариші Садовского. Самоубийник полишив лист до адвоката д-ра Михалевского і до брата, слухача прав. Судова комісия веліла відставити тіло нещастного самоубийника до заведеня судової медицини.

Господарство, промисл і торговля.

— Обмеженя в приниманю товарів на зелїзницях. Дирекция ц. к. зелїзниць державних подає до відомости: По причинї надзвичайно сильного руху товарового запроваджує ся з днем 16 падолиста с. р. обмеженя подані в §. 55 уст. 1 і 2 реґуляміну руху, на всїх шляхах тутешного округа дирекцийного а іменно: Посилки і товари буде ся принимати лиш тодї, наколи надавець виразно заявить, що наданий товар може бути зложений на рабі на склад аж до можливої висилки. Товари буде принимати ся лиш о стілько, о скілько помістити ся зможуть в складах зелїзничих.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 17 падолиста. Екзекутивний комітет нїмецких партий політичних порозумів ся вже в справі поступованя партий в парляментї. Ухвали держать поки що в тайнї.

Будапешт 17 падолиста. На вчерашнім засїданю палати послів говорив Нессі обструкцийну бесїду. При кінци бесїди прийшло до бурливих сцен. — Опозиция ухвалила вести й дальше обструкцию.

Відень 17 падолиста. Пос. Шікер поставив пильне внесене в справі заведеня нової войскової процедури карної. — Християньско-социяльні посли поставили множество пильних внесень, щоби в виду великого числа молодочеських пильних внесень могли мати також вплив на хід нарад в палатї.

Берлин 17 падолиста. Tägl. Rundschau довідує ся, що цїсар Вільгельм виїде на довший час до Тиролю над озеро Ґарда.

Сімля 17 падолиста. Льорд Кіченер упав з коня і зломив собі кість в уді.

X.

Ледви Фотіс отворив віконницї від своєї господи, підчас коли хлопцї вимітали недокурки папіросів по вчерашних гостях та порядкували склянки і підставки, аж нараз влетів стрілою наймит Дімітрія, Маноліс, задиханий, блідий як смерть і цїлий запорошений.

— Убийство! — кричить до Фотіса. — Я йду до олив, а в половинї дороги лежить пан Панаґос! Він тут а голова там!

— Турки! — кричить Фотіс.

По Манолїсї принесли тоту вість ще инші, а відтак знов кількох, поки гостинниця не заповнила ся битком робітниками, панами, старцями, дітьми, — навіть жінки і дівчата поприбігали. За хвилю гудїло цїле село.

На останку прийшов Міхалїс з Дімітрієм.

— Чи Янїс знає? — спитав Дімітрі свого наймита. — Махай до него скоро і скажи єму. Возьміть собі ще кого від Міхалїса і принесїть трупа до брата.

А потім сказав голосно і поважно:

— А тепер, діти, не робіть стовписка, бо явна борба тепер не на часї. Так доносять нам із Сфакії та Ляккі. Ідїть тепер і забезпечіть жінки та дїти, а потім вже будемо радити.

Єго послухали і богато пішло до своїх родин. Забрали з собою також жінки та дїти, що стояли довкола.

— Вина для дітий! — приказує Дімітрі Фотісови а потім звертає ся до громади: — Скажіть менї, що ви чували в послідних часах з турецкої дїльницї. Що стало ся?

— Слухайте! — каже оден і вискакує на лавку. — Вчера, як Гусеін, Мустафа і той третий, Гасан, війшли сюди і — даруйте — бавили ся брехнею, яку хтось пустив на Панаґоса і нашого пана (тут вказав рукою на здеревілого, наче мертвого Міхалїса), оден з них сказав, що якби так на него, то він впакував би Панаґосови кулю в лоб

— Ну, не треба виразнїйше. Певно глядав приключки, щоби укрити своє страшне дїло — сказав другий.

— Се той сам собака — замітив третий.

— Отже тихо, анї чичирк! — приказує Дімітрі. — Спустіть ся вже на мене. Ідїть, куди кому потреба і удавайте, що про нїщо не знаєте. Скажіть також другим, щоби держали язик за зубами про се, що я роблю. Хто отворить рот, той скоштує кулї!

І він пішов також в сторону, як до турецкої дїльницї. Тимчасом нещасний Міхалїс, що ледви держав ся на ногах, пішов до дому по жінку, щоби удати ся з нею до Янїса.

Дімітрі знав турецкі криївки як свої власні. Знав також Гасана і єго привички. Він пішов поміж недоступні узгіря скали і сховав ся між деревами, попри котрі Гасан переходив що дня, коли ішов на своє поле. А вже десь була тота година. Він рішив ся сам виконати кару, щоби й чорт не кинув підозріня на єго родину. Стало ся раз лихо, а тепер треба єго, о скілько можна, залатати, щоби сьвіт був спокійний.

Не потребував довго ждати. Ба-бах! — і Богу духа винен Гасан, що ішов з ослом, повалив ся на землю. Блискавкою метнув ся Дімітрі поміж корчі, через плоти та скали і був опять дома.

— Ах, чи ти чув про нещастє? — питає єго свекра Фроса, коли єго увидїла.

— Чи я не чув? Я вже поганця почастував кулею. О тій самій годинї поховають обох.

І розказав їй, що стало ся.

Стара похитала головою, начеб бачила наперед велике нещастє. Але не сказала нїчого, лиш заставила перед Дімітрієм їду. Він обтер ся і почав їсти.

— Я іду тепер до Янїса — сказала. — Він десь в розпуцї, бідний. А єго шурини десь бар тут люті. Я зраджу їм тайну, заким они поспішать ся і убють ще одного Турка.

Дімітрі лишив ся сам.

(Дальше буде).

Надіслане.

НЕ ПОВИННО СЯ легковажати сего, якої домішки маємо уживати до кави зернистої. Наша Катрайнера Кнайпівска кава солодова в виду фабрикациї після методи о. Кнайпа посїдає улюблений запах кави зернистої, в наслїдок чого поручаємо єї кождому домови до приправи смачної і здорової кави. З огляду на се, що многі наслїдованя кави продають також в таких пакетах як кава Кнайпа, належить проте при купнї завсїгди виразно жадати „Катрайнера Кнайпа“ солодової кави, як тоже звертати увагу на марку охоронну з подобієм о. „Кнайпа“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).